

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 80 0 P 097486 20 Rev
Banjaluka, 24.03.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca FK O.B., B., zastupanog po punomoćniku B.S., advokatu iz B., protiv tuženog Grada B., zastupanog po Pravobranilaštvu Republike Srpske, radi utvrđenja diskriminacije, odlučujući o reviziji tužioca protiv presude Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 097486 19 Gž od 15.01.2020. godine, na sjednici održanoj dana 24.03.2021. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 097486 18 P od 23.04.2018. godine utvrđeno je da je tuženi Grad B. povredio pravo tužioca FK O.B. B. na jednako postupanje, tako što je fudbalsko igralište u B., koje je po stanju katastarskog operata označeno kao k.p br. 1004 k.o B., koje nekretnine su po stanju zemljišnih knjiga upisane u zk. ul. br. 1943 k.o B., kao svojina tuženog, dao na korištenje i upravljanje fudbalskom klubu B.L. B. i nije udovoljio zahtjevu tužioca da se i njemu omogući korišćenje navedenog fudbalskog igrališta, pa se zabranjuje tuženom da ubuduće vrši povredu prava na jednako postupanje tužioca i nalaže mu se da tužiocu omogući korištenje fudbalskog izgrališta u B. pod jednakim uslovima sa fudbalskim klubom B.L. B..

Obavezan je tuženi Grad B. da tužiocu FK O.B. B. nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.316,80 KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom mjera prinudnog izvršenja.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 097486 19 Gž od 15.01.2020. godine žalba tuženog je usvojena i prvostepena presuda preinačena tako što je tužbeni zahtjev tužioca u cjelosti odbijen kao neosnovan.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tužilac, iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tuženi predlaže da se revizija odbaci, odnosno odbije.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužioca da se utvrdi da je tuženi povredio pravo tužioca na jednako postupanje tako što je fudbalsko igralište u B., koje je po stanju katastarskog operata označeno kao k.p br. 1004 k.o B., koje nekretnine su po stanju zemljišnih knjiga upisane u zk. ul. br. 1943 k.o B., kao svojina tuženog, dao na korištenje i upravljanje fudbalskom klubu B.L. B. i nije udovoljio zahtjevu tužioca da se i njemu omogući korišćenje navedenog fudbalskog igrališta, zahtjev da se zabrani tuženom da ubuduće vrši povredu prava na jednako postupanje tužioca i da mu se naloži da tužiocu omogući korištenje fudbalskog igrališta u B. pod jednakim uslovima sa fudbalskim klubom B.L. B..

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio da je tužilac kao O.B. iz B. registrovan kod tog suda dana 29.07.2011. godine; da od ranije postoji i fudbalski klub B.L. B., koji je osnovan prije tužioca; da na području B. postoji samo jedan fudbalski teren a da je vlasnik i posjednik parcele na kojoj je isti izgrađen tuženi; da je ugovorom, zaključenim dana 01.08.2011. godine, tuženi na FK B.L. iz B. prenio pravo korištenja i upravljanja na nekretninama odnosno fudbalskom terenu u B.; da iz iskaza zakonskog zastupnika tužioca K.D. i svjedoka B.M., R.S. i B.Lj., slijedi da je tužilac koristio navedeni fudbalski teren za odigravanje svojih prvenstvenih i fudbalskih utakmica od osnivanja 2011. pa do 2016. godine, kada mu je uskraćeno pravo da koristi taj fudbalski teren; da je pravo tužiocu da dalje koristi taj teren uslovljavano plaćanjem naknade B.L. B.; da je nakon više obraćanja tužioca tuženom u cilju da mu se omogući korištenje stadiona kao i drugom klubu, Odjeljenje za stambeno komunalne poslove tuženog predložilo da se tužiocu dozvoli korištenje terena i klubskih prostorija u B., pa je tuženi u obavještenjima od 22.02.2018. i od 28.02.2018. godine naveo da je potrebno sporazumom ili protokolom potrebno urediti način korištenja fudbalskog stadiona za oba navedena kluba; da je ponudu sporazuma o načinu korištenja navedene nepokretnosti od 20.03.2018. godine potpisao tužilac, ali ne i B.L. i tuženi.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud nalazi da je tužilac učinio vjerovatnim da je došlo do diskriminacije tužioca u odnosu na drugi i fudbalski klub, jer je smatrao da tužiocu treba omogućiti korištenje fudbalskog terena u B. kao što su i organi tuženog predložili da se dozvoli korištenje klubskih igrališta i prostorija tužiocu, ali da tuženi, iako je vlasnik predmetnih nekretnina, u dužem vremenskom periodu nije otklonio diskriminaciju jer nije učinio ništa da se oba amaterska fudbalska kluba iz B. dovedu u ravnopravan položaj, pa je pozivom na odredbe člana 2. stav 1, člana 3. stav 1, člana 6. stav 1.b), člana 12. stav 1. tačka a) i b) i člana 15. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“ broj 59/09 i 66/16, dalje: ZZD), usvojio tužbeni zahtjev.

Drugostepeni sud je zaključio da je prvostepena presuda zasnovana na pogrešnoj primjeni materijalnog prava, te je žalbu tuženog uvažio i prvostepenu presudu preinačio, temeljem odredbe člana 229. stav 1. tačka 4. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP).

Drugostepeni sud nalazi da nisu dokazani navodi tužioca da je diskriminacija nastupila, kako u pogledu različitog postupanja tuženog, tako i zaštićenog osnova i svrhe postizanja

neravnopravnog tretmana tužioca u odnosu na drugi fudbalski klub koji koristi sportske terene i prostorije tuženog u B..

Činjenica da je tuženi ugovorom zaključenim 01.08.2011. godine dao nekretnine na korištenje drugom klubu, po mišljenju drugostepenog suda ne ukazuje na diskriminaciju tužioca, jer predmetne nekretnine nemaju karakter javnih sportskih objekata u smislu člana 120. stav 1. Zakona o sportu („Službeni glasnik RS“ broj 4/02, 66/03, 73/08 i 102/08), pa ne predstavljaju objekte u opštoj upotrebi u kom slučaju bi postojala obaveza dostupnosti istih svim pravnim subjektima pod jednakim uslovima.

Poređenje odnosa tuženog prema fudbalskom klubu B.L. sa njegovim odnosom prema tužiocu, po mišljenju drugostepenog suda ne ukazuju na postojanje adekvatnog komparatora, jer je B.L. osnovan znatno ranije u odnosu na tužioca, pripada više rangiranoj fudbalskoj ligi u odnosu na tužioca i više godina je koristio predmetne nekretnine radi obavljanja svojih sportskih aktivnosti, a prema rješenju Uprave PJ B. od 04.02.2009. godine do tada bio upisan i kao posjednik fudbalskih terena i objekata u B. u katastarskom operatu, nakon čega je uslijedila promjena upisa pa je navedenim rješenjem kao posjednik istih upisana opština B., što sve ne ukazuje na postojanje iste ili slične situacije u kojoj se nalazi tužilac, zbog čega se ne može zaključiti da je tuženi povrijedio obavezu jednakog postupanja u pogledu prava na korištenje njegovih nepokretnosti.

Pored toga, drugostepeni sud zaključuje da se tuženi kao vlasnik nekretnina, ni nakon što je 01.08.2011. godine zaključio ugovor sa B.L., nije protivio da iste koristi i tužilac, jer su od 2011. do 2016. godine i tužilac i fudbalski klub B.L. koristili predmetne nekretnine tuženog.

Takođe, nalazi da tuženi nije uzrokovao spornu situaciju usljed koje počev od 2016. godine tužilac više ne koristi fudbalski teren i objekte tuženog u B., jer nije nikakvim aktom ili faktičkim radnjama sprečavao tužioca da koristi njegove nekretnine, usljed čega u takvom ponašanju tuženog nema elemenata različitog postupanja prema tužiocu, niti navedene činjenice ukazuju da je postojalo postupanje tuženog koje je imalo za svrhu da se tužilac onemogući u ostvarivanju prava na vršenje njegovih sportskih aktivnosti na ravnopravnoj osnovi u odnosu na drugi fudbalski klub, jer je i nakon pismenog obraćanja tužioca 2016. godine, radi rješavanja problema nastalih nakon sprečavanja tužioca od strane B.L. da koristi sportske terene i prostorije tuženog u B., tuženi preduzimaio određene radnje radi iznalaženja zajedničkog rješenja koji bi zadovoljio oba fudbalska kluba i rješavanja korištenja navedenih nepokretnosti u cilju zaključenja sprazuma koji je od strane tuženog predložen 20.03.2018. godine, što ukazuje da u preduzetim radnjama tuženog nema elemenata diskriminacije tužioca, koje ima u vidu odredba člana 2. ZZD, pa i bez obzira što do potpisivanja sporazuma u vrijeme podnošenja tužbe nije došlo, jer se ne može staviti na teret tuženom činjenica da nije samostalno posebnim aktom, kao vlasnik nepokretnosti, uredio način korištenja predmetnih nekretnina od strane oba fudbalska kluba, pa se izostanak ove radnje u naprijed navedenim okolnostima ne može smatrati propuštanjem u kome su sadržane radnje diskriminacije prema tužiocu.

Pored navedenog, drugostepeni sud nalazi da je Mjesna zajednica B., kao osnivač tužioca, na osnovu člana 78. a u vezi sa članom 77. stav 2. Zakona o sportu, bila dužna da tužiocu obezbjedi sredstva za početak rada, uključujući i prostor za rad, dakle i fudbalski teren,

a izvedeni dokazi u toku postupka ne ukazuju da je to i učinila u vrijeme osnivanja tužioca, pa se tužilac, neposredno po osnivanju i obraćao B.L. da mu se obezbjedi teren za igru i dobio saglasnost u avgustu 2011. godine, po kom osnovu je obavljao sportske aktivnosti do 2016. godine.

Navodima revizije ne dovodi se u pitanje pravilnost pobijane drugostepene presude.

Tužilac svoj zahtjev temelji na tome da je odmah po osnivanju javnost, pod uticajem lokalne vlasti, etiketirala tužioca kao klub SNSD-a, dok je klub FK B.L. važio za klub blizak lokalnom SDS-u, koji je dugi niz godina vršio vlast u B., te da je ta činjenica upućivala već tada da se vrši diskriminacija tužioca, počev od davanja FK B.L. prava korištenja fudbalskog igrališta po ugovoru od 01.08.2011. godine, a od 2015. godine tužiocu je i onemogućeno da koristi fudbalsko igralište u B. zbog čega je bio primoran da utakmice igra u drugom selu, samo zbog navodne političke pripadnosti političkoj stranci koja nije dio lokalne vlasti.

Prema članu 4. Zakona o sportu, bavljenje sportom u Republici Srpskoj je dobrovoljno, slobodno i dostupno svim građanima pod jednakim uslovima, nezavisno od rase, nacionalne, vjerske, političke i polne pripadnosti, zdravo, bezbjedno i odvija se uz stručni nadzor.

ZZD u odredbi člana 2. stav 1, diskriminaciju određuje kao različito postupanje uključujući svako isključivanje, ograničavanje ili davanje prednosti utemeljeno na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama prema bilo kojem licu ili grupi lica i onima koji su s njima u rodbinskoj ili drugoj vezi, na osnovu njihove rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, invaliditeta, starosne dobi, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze sa nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, obrazovanja, društvenog položaja i pola, seksualne orijentacije, rodnog identiteta, polnih karakteristika, kao i svaka druga okolnost koji imaju za svrhu ili posljedicu da bilo kojem licu onemogući ili ugrožava priznavanje, uživanje ili ostvarivanje na ravnopravnoj osnovi, prava i sloboda u svim oblastima života.

Članom 3. stav 1. ZZD je određeno da je neposredna diskriminacija svako različito postupanje po osnovama određenim članom 2. ovog zakona, odnosno svako djelovanje ili propuštanje djelovanja kada je neko lice ili grupa lica dovedena ili je bila ili bi mogla biti dovedena u nepovoljniji položaj za razliku od nekog drugog lica ili grupe lica u sličnim situacijama, dok je stavom 2. određeno da posredna diskriminacija podrazumijeva svaku situaciju u kojoj, naizgled neutralna odredba, kriterij ili praksa, ima ili bi imala učinak dovođenja nekog lica ili grupe lica u odnosu na osnove definisane u članu 2. stav 1. ovog zakona u nepovoljan ili manje povoljan položaj u odnosu na druga lica.

Neposredna diskriminacija, prema članu 3. stav 1. ZZD postoji ako se lice ili grupa lica, zbog njihovog ličnog svojstva u istoj ili sličnoj situaciji, bilo kojim aktom, radnjom ili propuštanjem, stavljaju ili su stavljani u nepovoljniji položaj ili bi mogli biti stavljani u nepovoljniji položaj. Prvi uslov za utvrđenje neposredne diskriminacije je dokaz o nepovoljnom položaju koji se može usporediti sa postupanjem prema drugom licu u sličnoj situaciji. Obaveza lica koja se poziva na ovaj vid diskriminacije jeste, da uvjeri sud da postoje lica sa kojima se povoljnije postupilo ili bi se povoljnije postupilo, a da je pri tome jedina razlika između njih pravno zaštićena osnova.

Članom 15. stav 1. ZZZ propisano je, da u slučajevima kada lice ili grupa lica navode činjenice u postupku iz člana 12. ovog zakona potkrijepljujući navode o tome da je zabrana diskriminacije prekršena, navodni prekršilac dužan je da dokaže da nije prekršio princip jednakog postupanja, odnosno zabrane diskriminacije u predmetu rasprave.

Za osnovanost tužbenog zahtjeva iz osnova diskriminacije, mora se utvrditi da je do stavljanja u nejednak položaj došlo zbog jednog od zabranjenih osnova (član 2. stav 1. i član 5. ZZZ). Zaštićeni osnovi, dakle, predstavljaju ključni element diskriminacije i različito tretiranje lica postaje diskriminacija, samo ukoliko se zasniva na jednom od zaštićenih osnova (po osnovu rase, jezika, vjere, etničke pripadnosti, političkog ili drugog mišljenja i ubjeđenja i drugo) ili ako se dokaže da je navodna žrtva diskriminacije, zbog neke svoje zaštićene karakteristike, morala biti drugačije tretirana kako ne bi bila dovedena u nepovoljan položaj.

Da bi različito postupanje tuženog, zbog pripadnosti članova uprave kluba tužioca drugoj političkoj stranci koja nema većinu u skupštini tuženog, bilo osnov diskriminacije u smislu člana 2. stav 1. ZD neophodno je da taj osnov, dakle politička opredijeljenost članova uprave tužioca, ima za svrhu odnosno posljedicu da se tom fudbalskom klubu onemogućiti korištenje njegovih sportskih terena i prostorija u B. ravnopravno sa fudbalskim klubom B.L. iz istog sela.

Tužilac je različito postupanje dokazivao iskazima saslušanih svjedoka, koji su potvrdili da su u upravi tužioca članovi stranke SNSD, a da u lokalnoj vlasti većinu imaju članovi stranke SDS, da su povodom rješavanja pitanja igrališta na sastancima kod tuženog, od strane gradonačelnika dobijali različite komentare i opaske zbog svog političkog opredjeljenja.

Međutim, i po ocjeni ovog suda, tužilac time nije učinio vjerovatnim da je to bio razlog različitog postupanja tuženog i da je time tužilac doveden u neravnopravan položaj u odnosu na drugi fudbalski klub koji koristi sportske terene i prostorije tuženog u B..

Tužilac je osnovan 29.07.2011. godine, a tuženi je 01.08.2011. godine, po predhodnom zahtjevu kluba B.L. zaključio sa istim ugovor kojim je pravo korištenja i upravljanja na fudbalskom igralištu prenio na klub B.L.. Taj klub, koji pripada više rangiranoj fudbalskoj ligi u odnosu na tužioca, je osnovan znatno ranije u odnosu na tužioca i već je više godina koristio predmetne nekretnine radi obavljanja svojih sportskih aktivnosti, a prema rješenju Uprave B. od 04.02.2009. godine do tada bio upisan i kao posjednik fudbalskih terena i objekata u B. u katastarskom operatu. Tužilac je upisan u registar i osnovan 29.07.2011. godine, dakle dva dana prije zaključenja ugovora, pa je pravilan zaključak drugostepenog suda da tužilac nije učinio vjerovatnim je ugovor zaključen da bi se tužilac doveo u neravnopravan položaj u odnosu na klub B.L., niti da je tuženi postupao protivno odredbi člana 72. stav 2. Zakona o lokalnoj samoupravi („Službeni glasnik RS“ broj 97/16), kojom je propisano da jedinica lokalne samouprave upravlja, koristi i raspolaže svojom imovinom u skladu sa zakonom, sa pažnjom dobrog domaćina, a u interesu lokalnog stanovništva, niti da je prekršen princip iz odredbe članu 4. Zakona o sportu, da je bavljenje sportom u Republici Srpskoj dostupno svim građanima pod jednakim uslovima.

Valjanost tog ugovora nije predmet ovog spora, pa navodi revidenta da zaključenju ugovora nije predhodila odluka skupštine opštine nisu od značaja u ovoj parnici.

Pravilno drugostepeni sud zaključuje da se tuženi kao vlasnik nekretnina, ni nakon što je 01.08.2011. godine zaključio ugovor sa B.L., nije protivio da iste koristi i tužilac, jer su od 2011. do 2016. godine i tužilac i fudbalski klub B.L. koristili predmetne nekretnine tuženog, niti je tuženi uzrokovao situaciju usljed koje počev od 2016. godine tužilac više ne koristi fudbalski teren i objekte tuženog u B.. Tuženi je kako proizlazi preduzimao određene radnje radi iznalaženja zajedničkog rješenja koji bi zadovoljio oba fudbalska kluba, predlagao zaključenje sprazuma 2018. godine kojim bi se uredio način korištenja predmetnih nekretnina od strane oba fudbalska kluba. Činjenica da u vrijeme podnošenja tužbe takav sporazum nije bio zaključen ne može se smatrati propuštanjem u kome su sadržane radnje diskriminacije prema tužiocu.

Sve naprijed navedene činjenice ne ukazuju da je tužilac shodno članu 15. ZZD učinio vjerovatnim različito postupanje - da je zbog različitog političkog opredjeljenja članova uprave tužioca u odnosu na lokalnu vlast, ili drugog osnova iz člana 2. stav 1. ZZD, od strane tuženog stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na drugi fudbalski klub prilikom ostvarivanja prava na korištenje nepokretnosti u svojini tuženog, pa je drugostepeni sud pravilno sudio kada je iz ovih razloga odbio tužbeni zahtjev tužioca.

Prema izloženom, ni ostali revizioni navodi tužioca, kojima se prigovara pravilnosti primjene odredaba parničnog postupka i materijalnog prava, nisu osnovani, slijedom čega je odlučeno kao u izreci, na osnovu odredbe člana 248. ZPP.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić